

[Forsvarsministeren.]

hed støttet bestræbelserne på at få indført begrænsninger i eller forbud mod anvendelse af dette våben. Der synes imidlertid ikke på nuværende tidspunkt at være udsigt til et generelt forbud mod brugen af napalm, medens der synes større muligheder for at opnå tilstrækkelig støtte til gennemførelse af begrænsninger i brugen, bl. a. i forbindelse med civile mål.

Drøftelserne om de nævnte konventionelle våben bør i øvrigt ses i sammenhæng med det forhold, at adskillige lande har afvist at ville drøfte begrænsninger i anvendelsen af atomvåben og kemiske våben, hvilke problemer såvel med hensyn til omfang som til det humane aspekt er af langt mere omfattende karakter.

I forbindelse med den aktuelle sag om indøvelse i brugen af napalmbomber inden for det danske flyvevåben, som hr. Fuglsang omtaler i sin begrundelse for spørgsmålet, skal jeg oplyse, at det i en årrække har været praksis at afprøve flyvevåbnets ammunitionstyper med visse mellemrum. Dette sker dels for at gennemføre en teknisk afprøvning af våbnene og dels for at give teknisk personel og piloter en realistisk træning. Hvor sådan afprøvning har kunnet kombineres med en våbendemonstration, er dette blevet gjort.

Disse funktionsafprøvninger/demonstrationer gennemføres under iagttagelse af meget strenge sikkerhedsregler og kontrolforanstaltninger og udelukkende mod permanent afspærrede målområder i forsvarets skydeterræner under størst mulig hensyntagen til såvel de omkringboende som til de landskabsmæssige og naturmæssige værdier i pågældende skydeterræner.

Flyvevåbnets træning med napalmbomber foregår efter retningslinjer, der er fastsat af forsvarskommandoen, og har ikke hidtil krævet forsvarsministerens godkendelse. Jeg var derfor ikke på forhånd informeret om anvendelsen af napalm på forsvarets skydeterræn på Rønmø og i Jægerspris den 5., henholdsvis den 11., august d. å.

Med den givne anledning har jeg meddelt forsvarskommandoen, at fremtidig anvendelse af napalmbomber i flyvevåbnets træningsvirksomhed kun må finde sted efter min tilladelse i hvert enkelt tilfælde.

Af Jørgen Junior. (FP) til udenrigsministeren (13/8 76):

»På hvilken måde har den danske regering protesteret mod DDRs nedskydninger ved den tyske grænse?«

(Spm. nr. 740).

Begrundelse.

Den danske udenrigsminister er jo kendt som en revser af overtrædelser af menneskerettighederne i Afrika og Sydamerika. Dette finder fremskridtspartiet af mange grunde uheldigt. Men en manglende protest over for bl. a. DDR virker som en anerkendelse af de metoder, dette land benytter sig af, metoder værre end i nogen af de ikke-kommunistiske lande, udenrigsministeren er så meget imod.

Udenrigsminister K. B. Andersens svar (19/8 76):

Det fremgår af begrundelsen for hr. Jørgen Juniors spørgsmål, at han finder, at regeringen indtager en anden holdning over for krænkelse af menneskerettighederne, når de finder sted i DDR, end når de forekommer i andre lande, og at en undladelse af at protestere over for DDRs regering i anledning af nedskydningerne ved landets grænser skulle kunne opfattes som en anerkendelse af de metoder, der anvendes.

Disse forestillinger er i bund og grund urigtige. Regeringen har – ligesom vekslende danske regeringer i en årrække har gjort det – inden for FN og i andre internationale sammenhænge med styrke forfægtet det grundsynspunkt, at respekten for menneskeliv og menneskerettighederne er en forpligtelse for alle lande, uanset politiske ideologier og systemer.

Jeg kender selvsagt ikke de nærmere omstændigheder omkring hver enkelt af de ulykkelige mangfoldige episoder, der til stadighed udspiller sig langs grænsen mellem DDR og Forbundsrepublikken Tyskland og specielt ved den famøse Berlinmur, men må nu som før finde, at der består et åbenbart misforhold imellem de påståede overtrædelser af østtysk lovgivning og så de midler, den østtyske regering bringer i anvendelse herimod. Herom kan heller ikke DDRs myndigheder være i tvivl.

Jeg gør i øvrigt opmærksom på, at slutakten